

TŘI

Později. Nevím, jak moc. V pokoji je ticho a jsem sama.

Chvíli to trvá, než si oči přivyknou na tmou, když se probou-
zím, a pak potřebuju další chvílku, abych si vzpomněla, kde
jsem a proč tady jsem.

Nemocnice, nehoda, trauma...

V duchu si procházím ta slova. Snažím se jejich prostřednic-
tvím získat půdu pod nohama, tady a teď. Pořád mi ale nesedí,
jako by mi nepatřila. Chci se posadit, ale zastaví mě ostré bo-
lestivé bodnutí v hrudi. Zlomená žebra. Ta mi určitě patří. Ta
jsou skutečná až příliš.

Natáhnu se po tlačítku, které mi ukázala sestřička pro pří-
pad, že by bolest byla nesnesitelná, prsty ale zůstanou viset nad
ním, třesou se. Zavřu oči a čekám, až bolest odezní, snažím se
nadechovat jen opatrně a s bolestí se poprat. Nechci zase proží-
vat ten pocit otupělosti a omámení, když bolest nahrazují léky.
Vlastně snad ani nechci, aby ta bolest odezněla. Skoro jako
bych ji chtěla cítit, protože mi připomíná, že tohle všechno je
skutečné a něco se mi stalo. Něco, na co si nedokážu vzpome-
nout, o čem stále nevím všechno.

Neměla jsem příležitost pokládat další otázky, protože mi sestřička přinesla seznam věcí, které teď budu muset trénovat: pokusit se polknout vodu, udržet ji v žaludku, vstát z postele. Hýbat se. Chodit. Nejdřív jsem si myslela, že je to nějaká legrace, protože z jejich úst to znělo, jako by toho po mně snad chtěla až moc, a rodiče se tvářili pěkně nervózně. Jako by dělat ty věci byla nějaká dřina.

Pak jsem se pokusila o první věc ze seznamu, vypít trochu vody. A pochopila jsem.

Pokud utrpíte nějaké zranění, z malých věcí se stávají velké. A ty velké věci jsou docela boj. Například když se snažíte polknout malinkatý doušek vody po odstranění dýchací trubice, kterou jste několik dní měli v hrdle. Nebo když zápolíte s náhlým návalem nevolnosti, který to ve vás vyvolá. Nebo když se pokoušíte spustit nohy na podlahu a věříte, že vás pořád budou schopné unést.

Tohle všechno jsem musela udělat a mí rodiče byli u toho a snažili se mě šeptem povzbudit. Když jsem polykala vodu a podařilo se mi ji udržet v žaludku, ulevilo se jim. Když jsem vstala z postele, postavila se na rozklepané nohy, a dokonce s jejich pomocí přešla těch pár krůčků až do koupelny, blahopřáli mi, jako bych právě protrhla cílovou pásku. Vzalo mi to veškerou energii. Víc, než bych si byla myslela, ale pořád mi opakovali, jak jsem silná, a tak jsem se jim snažila uvěřit, co to jenom šlo.

Tady a teď, osamocená a ve tmě, chci dokázat ještě víc. Říkám si, že jsem silná a že jsou tady věci, které se musím dozvědět. Přesvědčuju svůj mozek, že mě možná nemusí tolik před vším ochraňovat. Že je v pořádku, když si vzpomenu na podrobnos-

ti o tom, co se stalo. Že si na ně *nutně* musím vzpomenout, protože se právě necítím ve své kůži. Zavřu oči a soustředím se. Čekám na něco, cokoli, co se mi vrátí, ale v hlavě mám temno jako na nočním nebi. Procházím tu tmou, čekám ještě chvilku. Doufám, že zahlédnu nějaký záblesk obrazu jako padající hvězdu, ale vůbec nic. Ani malinké světýlko. Nikdy jsem se necítila tak osamoceně.

V tomhle jsem úplně sama. Sama ve svém vlastním já. Na druhé straně pokoje se rozhoupá balonek, který se dostal do průvanu vycházejícího z větrací šachty u stropu. Oči mi sklouznou po stůžce až dolů ke stolku, kde je pevně přivázaný. Stolek je plný kytic s drobnými vzkazy připevněnými kolíčky, v mezerách mezi vázami vykukují blahopřání. Přání brzkého uzdravení od lidí, kteří o tom, co se mi stalo, vědí daleko víc než já.

Tentokrát se zkusím pohnout jen pomalu, předpokládám, že se zamýšleným pohybem se ihned dostaví bolest. Povzbuzuju se, že to zvládnou, a bolest v hrudníku přijímám za svou. Bude mě teď provázet, ať se hnu kamkoli. Po chvíli sedím ve vzpřímené pozici. Taková maličkost, která je ovšem právě teď velkou věcí. Potom nohy přesunu k okraji postele, jak mi to ukazovala Betina, a opatrně je spouštím dolů, centimetr po centimetru, dokud se prsty nedotýkají podlahy. Když ucítím podlahu, jsem ráda za protiskluzové ponožky, které mi nazula na nohy. Ty už zachránily životů, mluvila o nich se smíchem. Ve světle dopadajícím z chodby se podlaha jeví nablýskaně kluzká a teď, když to musím zvládnout bez Betiny, myslím, že začínám chápat, o čem mluvila. Jsem nervózní.

Zkousím se opřít plnou vahou, nejdřív na jednu nohu, potom na druhou, a jakmile se obě nohy těsně dotýkají země

a pogumované polštářky se přilepí k podlaze, přesunu se přes okraj postele. Stojan s infuzí musí jít se mnou, takže si přehodím hadičky přes rameno, jak mi to Betina ukázala. Jednou rukou se přidržuju stojanu a druhou šátrám po posteli kvůli rovnováze. Takto se sunu ke konci postele, kde se budu muset na chvíli pustit, abych mohla přejít krátkou vzdálenost ke stolku s kyticemi, plyšáky, balonky a blahopřáními.

Na kraji postele se zhluboka nadechnu – jen tak, abych to nepřehnala –, pak se pustím a vykročím. Žebra a hrudní svaly se nesouhlasně ozývají, musí totiž vynaložit zvláštní úsilí, aby mi pomohly překonat tři krůčky ke stolku. Když se k němu dostanu, musím si na chvíli odpočinout, jsem na sebe ale hrdá.

Zvládla jsem to. A někde mezi těmi blahopřáními a květinami jistě najdu něco, co mi pomůže si vzpomenout. Kouknu na kytici zářivě růžových a bílých růží přímo přede mnou a sundám kartičku na plastové tyčince.

Drabá Olivie a Jordanovi,

myslíme na vás a modlíme se za brzké uzdravení. Dejte nám prosím vědět, pokud budete cokoli potřebovat. Bydlíme hned vedle.

S láskou

Carol a Roger

Usměju se. Abifadelovi. Vždycky to byli mí oblíbení sousedé, protože pro každého v naší ulici jsou něco jako babička s dědou. Všichni jejich jméno zkracují na pan a paní A. Kdykoli se v jejich okolí objeví nějaké děti, paní A. má vždy po ruce nějaké cukroví a milý žertík a pan A. zase každou neděli vaří jako

pro armádu nejrůznější blízkovýchodní jídla, která pak posílá všem sousedům v okolí. Rozhlédnu se kolem, napůl očekávám, že tady od nich najdu i něco k jídlu, a pak si vzpomenu, že jsem víc než týden byla napojená na dýchací přístroje. Asi to věděli a vsadím se, že se spíš snažili nakrmit mé rodiče.

Pohledem přejdu na další kytici. Tahle je obrovská, svázaná z nějakých veselých červených květin, jejichž název neznám. Vyjmu kartičku skrývající se mezi květy. Písmo je neúhledné a nepoznávám ho.

*Liv,
tvý oblíbený, až se probudíš.
Miluju tě*

Otočím kartičku, ale nevidím žádný podpis. Znovu se zadívám na červené květy a ta slova mi nejdou z mysli. Moje oblíbené? Vlastně si ani nejsem jistá, že bych nějakou oblíbenou květinu měla, tahle osoba si to ale myslí. Z květin mi pohled sklouzne zpátky na přáníčko a pak zase na kytici, doufám, že probleskne nějaká vzpomínka. To *Miluju tě* mi napovídá, že bych vědět měla, ale nic. Ještě jednou se podívám na květiny, opatrně položím kartičku na původní místo a rozhodnu se, že se k ní vrátím později.

Přesunu se k další kytici, tohle aranžmá přinesla Betina dnes večer. Je to velká namíchaná kytice, ke které jsou připevněné zářivě barevné balonky a neotevřená obálka. Rty jí naznačím poděkování, že mně přenechala to privilegium, otevřít si ji sama, až se probudím. Uvnitř v obálce není přáníčko, ale kartička na poznámky, na které jsou v horní části vytištěna písme-

na naší místní televizní stanici. Když ji vytahuju a začínám číst, bodne mě mezi žebry, jak moc se nadechuju.

Drabá Olivie,

všichni tady v KBSY jsme opravdu rádi, že ses probudila – stejně jako spousta dalších lidí po celé zemi! Od chvíle, kdy se tvůj příběh dostal na veřejnost, ho sledují s velkým zájmem a blahopřání se jenom sypou. Myslím, že bys měla vědět, kolik lidí by se rádo dozvědělo něco o tom, jaký děláš pokrok v léčbě, takže jsem z nich udělala jeden balík a brzy ti ho pošlu.

Zatím ti všichni přejeme brzké uzdravení. Doufám, že až budeš v pořádku, pomůžeš mi a sdělíš svůj neskutečný příběh všem těm lidem, kteří si o tebe dělají neuvěřitelnou starost a po celou dobu ho sledovali. Už jsem mluvila s Mattem a Walkerem, že s vámi třemi uděláme rozhovor, a zdálo se být pro, takže mě prosím zkontaktuj, jakmile ti bude líp.

S pozdravem

Dana Whitmoreová

KBSY6

Action News

Zírám na kartičku. Na úhledně vykreslené smyčky a její obsah a telefonní číslo vepsané na konci. A pak si ji přečtu znovu, jednou, dvakrát, třikrát, snažím se pochopit význam těch slov a někam si zařadit ta jména, nedokážu si je ale s nikým spojit. Od chvíle, kdy se můj příběh dostal na veřejnost? Lidé po celé zemi? Matt a Walker?

Žaludek mi sevře mrazivý pocit strachu a udělá se mi slabo.

Je mi špatně, připadám si ztracená a chce se mi brečet, proto-

že zjevně celý svět už ví, co se mi stalo, jen já nemám ani ponětí. Proč mi naši neřekli všechno? Co to je, co ještě nevím? Před čím mě chrání?

Když vracím přáníčko zpátky na stůl, mou pozornost zaujme něco jiného. K hnědé kožené brašně odložené na konci stolu je to jen pár kroků, takže jsem opravdu ráda, že ji tady vidím, a bez rozmyšlení se sunu až k ní. V hrudi se roztočí spirála bolesti, a když se konečně dostanu k brašně s foťákem, přinuťím se na chvíli se zklidnit a dýchám, dokud bolest neustoupí dostatečně, abych ji mohla otevřít. Když spatřím svůj foťák, jak si v ní bezpečně a nepoškozený hoví, do očí se mi z ničeho nic derou slzy. Jednou rukou se podepřu, po tvářích se mi mezitím řinou kapky a já si uvědomím, že při pohledu na věc, kterou poznávám a vím, že mi patří, se mi ulevilo. Když mi řekli o té nehodě, na foťák jsem ani nepomyslela, ale vidět ho mě naplňuje pocitem úlevy, že se mnou nebyl v tom autě. V duchu poděkuju tátovi s mámou, ať už to byl kterýkoli z nich, koho napadlo mi ho sem přinést.

Natáhnu se, že ho vyndám z pouzdra, jen abych si vyzkoušela ten známý tíživý pocit v ruce, mou pozornost však zaměstná nějaký odlesk pohybu. Je to zrcadlo, hned za dveřmi do koupelny. Zrcadlo, na které jsem docela zapomněla, až do této chvíle. Předtím, když mi Betina pomáhala do koupelny, všimla jsem si, že tady je, bylo za jejími zády. Dokonce jsem si říkala, jestli se záměrně postavila před něj, abych nemohla vidět něco, na co ještě nejsem připravená.

Část mého já ji chtělo požádat, jestli bych se na sebe nemohla podívat, nepřišlo mi to ale vhodné, jako by tady nebyly daleko důležitější věci, které mi dělaly starosti. Navíc jsem si nebyla jis-

tá, jestli bych zvládla ten pohled, takže jsem raději mlčela. Slíbila jsem si, že se podívám později, až všichni odejdou a budu sama.

A teď přišla ta chvíle.

Mám strach, ale nezbyvá mi jiná možnost než se podívat. Opatrně se nadechnu a po krůčcích se vydám ke koupelně, jdu, dokud nevidím, že z něj na mě někdo kouká.

Zalapám po dechu. Zrcadlo mě vůbec nešetří.

I přes tlumené světlo v pokoji mi chladný a nelítostný čtverec skla naservíruje realitu, na kterou vůbec nejsem připravená.

Moje tvář je pohmožděná, samá modřina v odstínech od temně fialové po žlutavě zelenou, která vůbec nepůsobí zdravě. Rty mám rozpraskané a suché, ústa jsou v koutcích natržená. Někdo mi spletl vlasy do copu, což v určité chvíli mohlo vypadat hezky, ale teď už jsou nemyté hnědé prameny příliš rozčuchané, aby se to dalo poznat. Zvednu ruce, přeježu jimi po vlasech a narazím na vyholené místo, krátké vlásky se na něm tlačí přes hroty stehů tvářící se nepřátelsky a cize. Podívám se sama sobě do očí, snažím se zahlédnout něco povědomého, ale zpátky se mi vrací jen vodnatý a oteklý pohled, je o celé roky starší, než by měl být.

Holka v zrcadle zamrká, když mrkám já. Položí si ruku na tvář, když to udělám i já. Dokonce zavrtí hlavou ve stejné chvíli jako já.

Já tu holku v zrcadle ale nepoznávám. Vůbec ji nepoznávám.